

Christelijk geloof: to love another person is to see the face of God

Toen ik de vraag kreeg of ik hier wilde spreken, heb ik in eerste instantie met veel enthousiasme “ja” gezegd. Even een half uur komen vertellen wat christelijk geloof is, met mijn achtergrond als master in de theologie, zou dit toch geen probleem mogen zijn? Echter de laatste toevoeging “voor mij”, maakt de vraag ineens een pak ingewikkelder. Over wat christelijk geloof is zijn al miljoenen boeken geschreven, hebben vele grote theologen in de geschiedenis al verschillende theorieën ontwikkeld, dus het heeft geen zin om vanavond de vele quotes en zegswijzen boven te halen om de algemene visie over christelijk geloof op te rakelen. Wat u vandaag te horen gaat krijgen is een zeer persoonlijke getuigenis. Ik wil zeker niet pretenderen de ultieme waarheid over geloof uit te spreken, maar slechts wat het voor mij betekent om christelijk gelovig te zijn

Hoewel ik vanavond dus niet in quotes van eerdere en grotere theologen wil spreken, wil ik deze getuigenis toch beginnen met een spreuk die mij de laatste jaren geholpen heeft mijn visie over geloof, en over het leven te vormen. Deze spreuk is de laatste zin die wordt uitgesproken in de musical gebaseerd op het boek ‘les misérables’ van Victor Hugo. In zijn laatste uren, net voor hij sterft, zegt Jean Valjean tegen zijn dochter: “Remember the words that once been spoken: to love another person is to see the face of God”. In het liefhebben van een ander persoon, herkent men het gelaat van God. Dit zijn dan ook de twee belangrijkste componenten van het christelijk geloof voor mij. Ten eerste is het als christengelovige onze fundamentele taak om de andere persoon lief te hebben, en ten tweede ben ik als christengelovige steeds op zoek naar het gelaat van God. Deze twee basishandelingen leiden mij in mijn leven als jongvolwassene en als gelovige in een maatschappij waar kritisch nadenken over geloof noodzakelijk is geworden en waarin het gelaat van God steeds vager en vager lijkt te worden. De vraag wat het dan voor mij betekent om christelijk gelovig te zijn moet ik dan ook opsplitsen in verschillende vragen: wie is de ander? Hoe kan ik deze ander liefhebben? Wie is God? En hoe kan ik Zijn gelaat herkennen in onze wereld vandaag? Op deze vragen wil ik vandaag, vanuit mijn eigen ervaringen, een persoonlijk antwoord geven.

Ten eerste wil ik het vanavond hebben over de eerste twee vragen. Wie is de ander en hoe kan ik deze ander liefhebben? Het valt mij elke dag weer op hoe moeilijk het vandaag is om de ander te ontmoeten. Hoewel onze wereld vandaag veel meer mogelijkheden om met elkaar in contact te komen dan vroeger, via sociale media, datingsites, etc..., lijkt het steeds moeilijker om vandaag echt te ontmoeten.

Ik prijs mezelf dus heel gelukkig dat ik in mijn jonge leven al verschillende momenten en plaatsen heb gevonden waar ik écht tot ontmoeting ben mogen komen en die mij mijn hele leven zijn bijgebleven. Hoewel ik er niet zozeer tonnen vrienden aan heb overgehouden of een hechte klik die ik nog elke week zie, zijn het stuk voor stuk wel momenten en personen die mij tot in mijn diepste beïnvloed hebben en die mij geholpen hebben om mijn identiteit als jongvolwassene én als christengelovige te ontwikkelen.

Christelijk gelovig zijn is... gemeenschap en ontmoeting

De eerste ontmoeting die ik met jullie wil delen is deze die ik heb meegemaakt toen ik 17 was. Op dit moment voelde ik mij als jongere redelijk verloren, zowel in het dagelijkse leven, als in de kerk. Ik moest op dat moment stilaan de keuze maken welke studies ik wilde verderzetten na mijn

middelbaar en hoe ik als jongvolwassene in het leven wilde staan. Omdat de jaarlijkse Taizé-ontmoeting toen in Brussel plaatsvond, heb ik besloten hier naartoe te gaan. Omdat ik niet te zeer wilde beïnvloed worden in mijn ervaring, ging ik alleen. Met een open geest maar met veel twijfel en angst. Een week lang logeerde ik bij een Brussels gezin, dat mij na de vieringen en activiteiten op de Heizel ontving als hun eigen kinderen, ik sliep op de kamer met een jong Duits koppel dat gepassioneerd was door Taizé en dat levendig hun ervaringen met mij deelde, ik zette mij tijdens de maaltijden, soms met schroom, bij een groepje mensen dat ik nog nooit eerder had ontmoet, en op de grond, genietend van onze ravioli uit blik, deelden we ervaringen als jongeren in de kerk in Europa. Een hele nieuwe wereld ging hier voor mij open. Soms sceptisch, maar vooral verwonderd, hoorde ik dezelfde twijfels, dezelfde ervaringen, maar ook een nieuwe hoop die ergens diep in mij verborgen zat, maar waarvan ik het moeilijk had om deze uit te spreken. De band met de christelijke gemeenschap die ik kwijt was, vond ik hier terug. Niet altijd evident, soms met twijfel en ook met eenzame momentjes, maar ook met veel hartelijkheid, hoop en vriendschap.

Tijdens de vieringen genoot ik ervan om alleen, in verbondenheid met anderen, de Taizé-liederen te zingen en te bidden tot God. God, die ik tot op dat moment geen naam meer wilde geven, maar die zich hier, in deze verbondenheid met al deze andere mensen liet zien en waarmee ik mij tijdens deze viering tot in mijn diepste vezel verbonden voelde. De ontmoetingen met anderen en deze met God deed mij beseffen wat de eerste wezenlijke eigenschap van het christelijk geloof voor mij is, gemeenschap en verbondenheid. Een eigenschap die ik vandaag in onze kerk moeilijk terugvindt als jongere. Het hoogtepunt van gemeenschap binnen de katholieke kerk is in theorie de eucharistieviering. Jammer genoeg vind ik het steeds moeilijker en moeilijker om mij aan te zetten naar de eucharistieviering te gaan omdat ik steeds een soort teleurstelling ervaar. Het gemeenschapsaspect wordt te sterk verdrongen door de drang naar de juiste rituelen en de aandacht voor de vormgeving wint het steeds over de nood aan gemeenschap. Elke maand wordt er bij ons een koffiemoment georganiseerd na de viering, de ultieme kans tot ontmoeting bij een lekker en gratis kopje koffie. Toch merk ik dat deze formule niet aanslaat bij het grote publiek. De meeste mensen hebben geen tijd en moeten snel ergens naartoe. De eucharistieviering is eerder een korte plichtpleging geworden en de ontmoeting wordt achterwege gelaten, zeer jammer, een wezenlijk aspect van het christelijk geloof lijkt hier verloren te gaan. Hoewel ik u beloofd heb om niet te veel in quotes te spreken wil ik hier toch één aanhalen van onze paus. In een toespraak tijdens de wereldjongerendagen zei hij "Onze vreugde komt niet voort uit veel bezit, maar komt voort uit de ontmoeting met een Persoon: Jezus, Die onder ons is." Hoe kunnen wij Jezus ontmoeten als we niet eens de tijd maken om elkaar te ontmoeten?

Christelijk gelovig zijn is... er wezenlijk zijn voor anderen

Een tweede ontmoeting die mij een wezenlijk inzicht gaf in de betekenis van christelijk geloof is er een die ik nog elk jaar kan ervaren. Toen ik zeventien was werd ik door een familielid gevraagd of ik een vakantie wilde begeleiden voor personen met een verstandelijke handicap omdat zij in nood zaten voor monitoren, een probleem dat we, jammer genoeg, nog elk jaar moeten trotseren. Ik had geen ervaring met het begeleiden van vakanties, noch met het begeleiden van deze doelgroep, dus met een bang hartje, weeral onwetend over wat mij te wachten stond, ging ik deze uitdaging aan. Mijn doelen voor deze eerste vakantie waren vooral... overleven, daarnaast het begeleiden van deze personen, zorgen dat ze kledij aanhadden die bij elkaar paste, hun dagschema onderhouden, zien dat ze de juiste dingen aten... heel praktische doelen die ik voor hen kon doen. Maar ik was niet voorbereid op de impact die deze personen op mij zou hebben. Meegaan op pvh-vakanties

leert mij immers elk jaar opnieuw kijken naar de meest fundamentele menselijke basisnaden. Deze mensen hebben immers geen nood aan de nieuwste technische snufjes, boekenwijsheid of geld, ze trekken het zich niet aan wat je draagt, van welk merk je zonnebril is of hoe dik of mager je bent. Het enige wat zij vragen is het meest fundamentele waar een mens nood aan heeft: aandacht en liefde. Het principe van deze kampen is zeer simpel: wanneer je liefde geeft, krijg je liefde terug. Snel heb ik geleerd dat het doel van deze kampen niet het onderhouden is van het schema of het maken van de meest originele activiteiten, maar dat het belangrijkste doel waar we naar streven de glimlach van een van onze gasten is. Je leert genieten van dingen waar je in het dagelijkse leven te snel aan voorbij gaat. Het enthousiast meezingen en meedansen op een Vlaamse schlager, het eten van het lekker dessertje, rustig een uur onthaasten in de snoezelruimte en genieten van elkaars aanwezigheid zonder iets te zeggen, een warme knuffel bij het opstaan, een kus voor het slapengaan of een gierende schaterlach tijdens de verzorging. Tijdens de pvh-vakanties ervaar ik een ander soort ontmoetingen, in het eerste opzicht beperkt, maar bij nader inzien meer fundamenteel en diepgaander dan andere ontmoetingen. Ontmoetingen die je zonder woorden en met héél simpele daden doet beseffen wat echt belangrijk is. Het zijn ontmoetingen die enorm veel energie vragen, die je uitdagen als persoon op alle gebieden, maar die je meer voldoening kunnen geven dan eender welke andere ontmoeting. Tijdens deze vakanties kom ik telkens weer in aanraking met de tweede wezenlijke eigenschap van het christelijk geloof: er ten volle zijn voor de ander, die in het eerste opzicht minder lijkt, maar zoveel meer kan zijn.

Christelijk gelovig zijn is... zelf getuige zijn

De derde reeks ontmoetingen die ik vandaag met jullie wil delen, kunnen allesbehalve vluchtig genoemd worden. Deze ontmoetingen hebben in zijn geheel immers vijf jaar geduurd en vonden plaats tijdens mijn studies theologie in Leuven. De beslissing om theologie te gaan studeren was allesbehalve evident. Het is vandaag als jongere niet gemakkelijk om te laten zien dat je geïnteresseerd bent in geloof. Naar de kerk gaan wordt eerder afkeurend dat bewonderend onthaald, discussies aangaan over geloof ontaardt meestal in cliché-veroordelingen of ongeïnteresseerd schouderophalen. Om deze redenen heb ik mij tijdens mijn puberjaren dan ook onverschillig gewaand ten opzichte van het geloof. Niet zozeer omdat dit effectief zo was, maar eerder omdat ik het gevoel had dat dit van mij verwacht werd door mijn vriendenkring, klasgenoten en zelfs leerkrachten. Mijn ervaringen tijdens de Taizé-ontmoeting leerde mij dat christelijk gelovig zijn geen schande is, maar een kans tot gemeenschap, hoop en liefde. Ik durfde weer toegeven aan mijn interesse voor het geloof en ik wilde hier meer over leren. De beslissing om theologie te gaan studeren werd door mijn huidige omgeving niet algemeen positief onthaald. Hoewel mijn familie mij zeer positief steunde in mijn beslissing, merkte ik dat mijn leeromgeving hier veel negatiever tegenover stond. Ik volgde op dat moment de TSO richting 'gezondheids- en welzijnswetenschappen' en ik heb meer dan eens op school de vraag te horen gekregen of ik met mijn opleiding non of pastoor wilde worden. Niet enkel door mijn klasgenoten, maar ook door mijn stagebegeleiders en klasleerkrachten. Enkel de leerkracht godsdienst en leerkracht geschiedenis steunden mij in mijn keuze en deelden mijn enthousiasme, iets waar ik hen nog steeds dankbaar voor ben. Ondanks deze negatieve reacties ben ik zeer blij dat ik heb doorgezet. In Leuven ging een hele nieuwe wereld voor mij open. Tot mijn positieve verbazing kwam ik te weten dat de universitaire parochie in Leuven nog springlevend was. Zij organiseert tot op vandaag onthaaldagen voor eerstejaarsstudenten, biedt koten met een meerwaarde aan, geeft allerhande workshops rond bezinning en levensstijl en biedt studenten de mogelijkheid om regelmatig samen te komen tijdens een Taizé-viering, eucharistieviering of gebedsmoment. Mijn enthousiasme om christen-gelovig te

zijn werd weer aangewakkerd en ik besloot dan ook om volledig op het aanbod in te gaan. Ik ging op kot op de mooiste historische religieuze plaats die Leuven te bieden heeft, namelijk het groot begijnhof en ik ging mee op onthaaldagen, waar ik vele vrienden, en ook liefde, voor het leven leerde kennen. Discussies over geloof en levenskeuzes werden vanaf dat moment niet meer, of toch al met mindere mate, met onverschilligheid of cynisme onthaald. Ik had het gevoel dat ik mijn geloof mocht uitspreken en dat ik er naar mocht handelen zonder dat er met de vinger gewezen werd. Dit gevoel werd natuurlijk nog sterker van het moment dat het academiejaar begon en ik kennis maakte met de faculteit theologie en zijn studentenkring katechetika. Gedurende vijf jaar werd mijn theoretische blik op het geloof breder door middel van inleidende en verdiepende cursussen over systematische theologie, leerde ik de praktische kant kennen van het geloof en zijn betekenis voor de maatschappij vandaag door middel van cursussen als pastoraaltheologie, didactiek en religieuze en politieke vraagstukken en maakte ik kennis met de brede waaier van andere religies en godsdiensten die in de wereld aanwezig waren. Maar nog veel belangrijker dan dat waren de ontmoetingen die ik tijdens deze vijf jaar heb mogen ervaren. Deze ontmoetingen hebben mij in deze vijf jaar met veel waarschijnlijkheid sterker gevormd in mijn denken en mijn geloof dan eender welke cursus. Graag wil ik dan ook dieper ingaan op enkele van deze ontmoetingen.

Mijn eerste weken in Leuven ontmoette ik vele nieuwe mensen, vele studenten van de faculteit die dezelfde passie hadden voor geloof als ik, maar die het ook moeilijk vonden om dit uit te spreken. Op een avond zaten we met een deel van onze klasgroep nog in de faculteitsbar te praten over van alles en nog wat. Een van mijn klasgenoten, een protestant meisje, vertelde ze dat ze in een jongerengroep zat die elke maand samen kwamen om activiteiten te doen rond geloof, gingen luisteren naar getuigenissen en waar ze samen kwamen om te getuigen over hun geloof aan elkaar. Dit getuigende gesprek vond ik zeer verhelderend. Ik had geloof tot op dit punt steeds ervaren als iets héél persoonlijk, iets dat je niet moet uitspreken en dat enkel iets is tussen jou en God. Het navolgen van Christus betekent echter niet dat je je geloof moet opsluiten in je zelf, maar dat je ermee naar buiten mag treden, dat je er van mag getuigen en dat je hiernaar mag handelen en het niet moet verstoppen als basis voor je levensstijl.

Deze ontmoeting heeft mij geholpen om zelf ook duidelijker naar voor te treden als christengelovige. Hoewel ik het nog steeds moeilijk vond erover te spreken, omdat ik bang was voor de negatieve reacties, durfde ik meer en meer de dialoog aangaan over geloof met anderen. Eerst enkel binnen de faculteit, een veilige omgeving waarvan ik wist dat ze deze dialoog met evenveel interesse zouden aangaan als ik, later bij mijn kotgenoten, waar ik niet enkel met theologen, maar ook met economen en taalkundigen de discussie aanging en ook bij kazou tijdens de jongerenvakanties. Bij kazou hechten ze nog steeds aandacht aan bezinnende momenten. Deze worden meestal begeleid door de monitoren zelf, maar bij grotere kampen wordt er beroep gedaan op een zinspeler. Deze begeleidt de tafelmomentjes, dit zijn gebedjes voor het eten, avondsluitingen en zelfs een viering tijdens het kamp. Wanneer ik deze bezinningsmomenten organiseer of wanneer ik meega als zinspeler, is het telkens weer een uitdaging om het onderwerp geloof bespreekbaar en aantrekkelijk te maken voor jongeren. Verschillende aspecten die voor hen belangrijk kunnen zijn, probeer ik dan ook te belichten: vriendschap, verdraagzaamheid, vergeving... Elk kamp maak ik ook een avondsluiting rond een Bijbelverhaal. Ik lees deze liefst letterlijk voor en geef er daarna een toelichting bij in de context van het kamp. Wanneer ik mijn Bijbel bovenhaal, merk ik in eerste instantie vaak afkeurende blikken en rollende ogen op. Wanneer ik het Bijbelverhaal dan voorlees en uitleg hoe het kan toegepast worden op kamp, merk ik dat de

meeste jongeren met een andere blik naar dit verhaal gaan kijken en dat zij inzien dat dit boek vandaag toch nog enige betekenis kan hebben.

Tijdens mijn tweede jaar ontmoette ik een Afrikaanse priester. Toen we aan de praat geraakte vroeg ik hoe hij het leven hier in België ervaarde. Hij vertelde me dat hij de cursussen interessant vond maar dat hij het moeilijk had met de levensstijl hier in Vlaanderen. Naast het weer vond hij de mensen hier kil. Vlamingen waren te gereserveerd, te gesloten en stonden te negatief ten opzichte van de ander. In Afrika, vertelde hij mij, wordt een persoon die je ontmoet direct je beste vriend voor het leven. Zelfs als je maar een praatje van vijf minuten slaat, wissel je daarna telefoonnummers uit en nodig je de ander uit om de volgende keer dat hij je dorp passeert, te blijven eten in je huis en bied je hem een slaappleats aan. Iets wat hij ook bij mij deed in het geval dat ik eens naar Namibië zou komen. Onbewust leerde deze priester mij een nieuwe openheid die ik tot op dat moment nog nooit had ervaren. Hij ontving anderen met open armen en sloot hen hier ook direct in, ongeacht hun afkomst, bedoeling of toekomstplannen. Zijn verhaal deed me zeer sterk aan Jezus denken en in deze ontmoeting ben ik zeker dat ik Hem ben tegen gekomen.

Het volgende jaar besloot ik dat ik tijdens mijn masterjaar op Erasmus te gaan naar Ierland. Omdat ik wist dat een meisje uit Ierland op dat moment op de faculteit studeerde, besloot ik met haar te gaan praten om meer te weten te komen over het land en over de universiteit daar. Zij overtuigde mij op dat moment van de schoonheid van Ierland en de hartelijkheid van het Ierse volk en ik popelde om dit zelf te ondervinden. Mijn maanden in Ierland waren niet altijd even gemakkelijk. Zo ondervond ik problemen bij de inschrijving tijdens mijn eerste week en ondervond ik na een maand problemen met mijn huisvesting. Tweemaal werd ik daarin gered door datzelfde meisje dat het jaar daarvoor aan onze faculteit studeerde. Zij hielp mij door de inschrijvingsprocedure heen in het international office en zij bood mij een kamer aan toen ik problemen had met mijn toenmalige slaappleats. Ook hier ben ik er van overtuigd dat ik op een of andere manier Jezus ben tegengekomen. Ik leerde dat geloof niet enkel zelf getuigen is of zelf klaarstaan voor anderen, maar dat je steeds verbonden bent met anderen en geen angst of schaamte moet hebben om hun hulp te aanvaarden, al is dit een eigenschap waar ik nog veel werk aan heb. Je staat in het leven nooit alleen en je kan steeds beroep doen op diegenen die dicht bij je staan, en dit is volgens mij ook wezenlijk in het geloof. Je staat er nooit alleen voor en je mag beroep doen op andere personen, en zeker op die Ene persoon die er altijd voor je is. Zelfstandigheid is goed, maar het mag niet omslaan in eenzaamheid. Je mag niet opgaan in de massa, maar je mag je er ook niet van afsluiten: eenheid in verscheidenheid.

Tijdens mijn Erasmus ben ik ook naar de jongerenkerk gegaan. De manier waarop daar gevierd wordt is heel anders dan hier. De sfeer is zeer opgewekt, men komt samen in een hal waar men samen wacht en praat tot de viering gaat beginnen. Tijdens de viering komen personen hun persoonlijke getuigenis geven over hun ontmoeting met Jezus en met God. De liederen worden op een powerpoint gepresenteerd zodat iedereen kan meezingen en de priester leest zijn preek af van een Ipad. Na de viering wordt iedereen uitgenodigd in de zaal boven de kerk om samen iets te eten en iets te drinken. Een uitnodiging waar zeker driekwart van de aanwezigen op inging. Het was een ander soort van kerk-zijn, gericht op getuigenis, gemeenschap en ontmoeting.

Langs de andere kant ben ik in Ierland ook naar de plaatselijke parochiekerk gegaan. Hier werd meer vastgehouden aan de traditie en was de vergrijzing van de kerk ook duidelijk voelbaar. Net als in de Vlaamse eucharistie werd ik hier overmand door een gevoel van teleurstelling. Als

'nieuwkomer' voelde ik alle ogen op mij gericht toen ik de kerk binnenkwam, en niet op een goede manier en een vrouw naast mij keek mij afkeurend aan omdat ik de liederen niet kende. Protocol won het ook hier van gemeenschap.

Ik heb hier dus de twee uitersten meegemaakt. Een gesloten elitegemeenschap voor de diepgelovigen die alle rituelen, gebeden en liederen konden meezingen en een open gemeenschap waar plaats was voor ontmoeting, getuigenis en vooruitgang. Ik hoop dat het duidelijk is welke gemeenschap voor jongeren vandaag meer aantrekkelijk is.

Een laatste ontmoeting die zeer belangrijk was, vond ook plaats in Ierland. Ik had op een gegeven moment een discussie met een Amerikaanse studente over de ethische juistheid van hongerstakingen omwille van vrede. Zij stelde heel duidelijk dat elk onrecht dat aan de mens gedaan wordt fout is, of dit nu met eigen toestemming is of niet. Hoewel ik haar ervan probeerde te overtuigen dat je deze ethische juistheid of onjuistheid niet kan beslissen in de plaats van de persoon die zichzelf uitsterft, bleef zij erbij dat dit een misdaad was. Op dit moment besepte ik dat geloof nooit zwart-wit kan zijn, iets waar ik mij de voorbije jaren zelf aan heb laten vangen. Ik heb lang gezocht naar HET antwoord op wat christelijk geloof nu juist is en werd er moedeloos van dat ik het antwoord niet vond, maar op dat moment besepte ik dat er zoveel meer meespeelde: context, eigen gevoel, gemeenschap, getuigenis... en dat het niet erg is dat ik het antwoord niet vond. Een professor op onze faculteit verwoordde dit zeer passend toen hij zei: wie denkt dat hij het antwoord gevonden heeft, heeft nog niet goed genoeg gezocht. Voor een wiskundige klinkt dit misschien zeer raar in de oren, maar voor een theoloog is dit zeer logisch. Het geloof is steeds in ontwikkeling en men moet steeds zoekende zijn.

In het ontmoeten van andere personen heb ik dus duidelijk het gelaat van het geloof gezien. In deze ontmoetingen heb ik het wezenlijke aspect van geloof voor mij gevonden: gemeenschap, naastenliefde, getuigenis, openheid en ontwikkeling.

Graag wil ik u dan nog kort indompelen in mijn antwoord op de tweede vraag. Wat is het gelaat van God?

Het gelaat van God: Vader, Zoon en Heilige Geest

God heeft voor mij al verschillende gezichten gehad. Toen ik klein was, was hij een oude man met een witte baard op een wolk, die neerkeek op ons. In mijn puberjaren had ik het moeilijk om Hem een gezicht en een naam te geven en beschouwde ik mijzelf als een iets-ist. Ik geloofde dat er iets meer was, maar ik wilde hier geen naam op plakken. Na mijn Taizé-ervaring, durfde ik Hem terug God noemen. Omdat ik liefdevolle ontmoetingen met anderen altijd als de kern van mijn leven ervaarde, kon ik ook niet anders dan God denken als een liefdevolle God. Een God die op een of andere manier in relatie treedt met ons en waarmee ook wij in relatie konden treden. Het is echter pas dit jaar dat ik eindelijk het beeld heb gevonden dat mij kan helpen om uit te spreken hoe ik God ervaar. Toen ik op zoek moest naar een thesisonderwerp, wilde ik iets dat mij persoonlijk ook kon helpen om mijn geloof te ontwikkelen. Het godsbeeld dat mij altijd het meeste aangesproken heeft, is dit van de triniteit. God is Vader, Zoon en Heilige Geest. De drie personen zijn een persoon. Dit klinkt op het eerste gehoor zeer abstract en ingewikkeld, maar graag wil ik dit kort aan jullie uitleggen. Het heeft mij heel veel inzicht gegeven in mijn eigen geloof en dit wil ik graag met jullie delen. Voor mijn thesis heb ik mij laten leiden door de sociale triniteitsleer van de Duitse theoloog

Jürgen Moltmann. Deze leer stelt het volgende. God bestaat uit de gemeenschap tussen de drie goddelijke personen. De vader, zoon en heilige geest. Deze drie personen zijn in wezen relationeel en wederzijds afhankelijk. Door deze relatie vormen zij een dynamische eenheid. De drie personen van de triniteit hebben een zeer intense en liefdevolle band en deze band is de kern en de grond voor de manier waarop mensen met elkaar moeten omgaan. God is wezenlijk liefde en Hij roept de mens op om zelf een antwoord te geven op deze liefde door liefdevol in relatie te treden met elkaar en met Hem. Op deze manier is de mens Imago Trinitatis, of beeld van de trinitaire God. Dit godsbeeld helpt mij om vandaag als christengelovige in het leven te staan. Het verlegt de aandacht naar het relationele aspect van het christelijke geloof. De sociale triniteit biedt vele mogelijkheden als kader voor het denken van de relatie tussen God en mens en over de relatie tussen mensen onderling. Het vormt een kritiek op het groeiende individualisme binnen onze maatschappij door het belang van relaties te onderstrepen en het spoort ons aan om in ontmoeting te treden met de ander en de ander lief te hebben op dezelfde manier dat God de mens lief heeft. Op deze manier kunnen we in relatie tot de ander God ontdekken. De liefdevolle relatie tot de ander is met ander woorden het tastbaar beeld voor de liefdevolle relatie tussen de drie goddelijke personen en deze van deze trinitaire God tot de mens.

Wat betekent het dus voor mij om christengelovig te zijn? Het betekent ontmoeten in de diepste zin van het woord. Een liefhebbend ontmoeten van de ander om zo God te ontmoeten. In het liefhebben van een andere persoon, ziet men het gelaat van God. Een gelaat dat in wezen relationeel is, de relatie tussen Vader, Zoon en Heilige Geest, en dat ons aanspoort om dit gelaat in de wereld te tonen op dezelfde liefdevolle, relationele manier, via gemeenschap, naastenliefde, getuigenis en omarming.